DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

22. april 1999 *

I sag C-161/97 P,

Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH, Lingen (Tyskland), ved advokaterne Bernd Kunth, Gerhard Wiedemann og Helmut Nicolaus, Düsseldorf, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Alex Bonn, 22, Côte d'Eich,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 25. februar 1997 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-149/94 og T-181/94, Kernkraftwerke Lippe-Ems mod Kommissionen, Sml. II, s. 161, hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom,

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Jürgen Grunwald, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

* Processprog: tysk.

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne D. A. O. Edward og M. Wathelet (refererende dommer),

generaladvokat: P. Léger
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der i retsmødet den 24. september 1998 er afgivet mundtlige indlæg af Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH og af Kommissionen,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 19. november 1998,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 25. april 1997 har selskabet Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH (herefter »KLE«) i medfør af artikel 50 i Euratom-statutten for Domstolen iværksat appel til prøvelse af dom afsagt den 25. februar 1997 af Retten i Første Instans i sagen Kernkraftwerke Lippe-Ems mod Kommissionen (forenede sager T-149/94 og T-181/94, Sml. II, s. 161, herefter »den anfægtede dom«), hvorved Retten frifandt Kommissionen for sagsøgerens påstand

om annullation af Kommissionens beslutning 94/95/Euratom af 4. februar 1994 og af Kommissionens beslutning 94/285/Euratom af 21. februar 1994 om anvendelse af Euratom-traktatens artikel 53, andet led (EFT L 48, s. 45, henholdsvis EFT L 122, s. 30).

De retlige rammer

2 I henhold til Euratom-traktatens artikel 1, stk. 2, har Fællesskabet

»til opgave gennem skabelsen af de nødvendige betingelser for den hurtige dannelse og udvikling af en kerneenergiindustri at bidrage til højnelse af levestandarden i medlemsstaterne og til udvikling af forbindelserne med andre lande«.

3 I henhold til Euratom-traktatens artikel 2, litra d), skal det »sørge for regelmæssig og ligelig forsyning med malme og nukleart brændsel til alle brugere i Fællesskabet«. De nærmere bestemmelser om indholdet af denne forpligtelse er indeholdt i afsnit II, kapitel 6 (traktatens artikel 52-76), som fastlægger en fælles ordning med hensyn til forsyning med malme, udgangsmaterialer og specielle fissile materialer.

4 I henhold til traktatens artikel 52, stk. 1, sikres »forsyning med malme, udgangsmaterialer og specielle fissile materialer ... efter princippet om lige adgang til forsyningskilderne og gennem en fælles forsyningspolitik«. Det bestemmes i artikel 52, stk. 2, litra a), at med henblik herpå »forbydes alle fremgangsmåder, der har til formål at sikre visse brugere en privilegeret stilling«.

5 Med henblik på at gennemføre denne politik indeholder artikel 52, stk. 2, litra b), bestemmelse om oprettelse af Euratoms Forsyningsagentur (herefter »Agenturet«), der i medfør af artikel 54 har status som juridisk person og er selvfinansierende.

6 Endvidere indeholder traktatens artikel 53 følgende bestemmelser:

»Agenturet er underlagt Kommissionens kontrol; Kommissionen fastlægger retningslinjer for dets virksomhed, har vetoret med hensyn til dets beslutninger og udnævner dets generaldirektør såvel som dets vicegeneraldirektør.

Enhver udtrykkelig eller stiltiende disposition fra Agenturets side under udøvelse af dets optionsret eller dets eneret til at slutte kontrakter om leverancer kan af de interesserede parter forelægges for Kommissionen, der træffer beslutning inden en måned.«

Agenturets eneret til at afslutte kontrakter om leverancer

7 For at kunne udføre sine opgaver med hensyn til forsyning råder Agenturet i henhold til artikel 52, stk. 2, litra b), navnlig over »en eneret til at afslutte kontrakter om leverancer af malme, udgangsmaterialer eller fissile materialer, der hidrører fra områder inden for eller uden for Fællesskabet«.

8 I medfør af artikel 55 meddeler medlemsstaterne eller lader meddele til Agenturet alle de oplysninger, som er nødvendige navnlig for udøvelsen af dets eneret til at afslutte kontrakter om leverancer.

9 Forsyninger med malme og udgangsmaterialer, der hidrører fra lande uden for Fællesskabet, er hovedsageligt reguleret ved traktatens artikel 64, hvorefter Agenturet, der i givet fald handler inden for rammerne af aftaler indgået mellem Fællesskabet og et tredjeland eller en international organisation, »bortset fra de i denne traktat omhandlede undtagelsestilfælde (har) eneret til at indgå aftaler og overenskomster ...«

Sammenholdelse af tilbud og ordrer

10 Traktatens artikel 65, stk. 1, gør den i artikel 60 fastlagte fremgangsmåde til sammenholdelse af tilbud og ordrer vedrørende leveringer af materialer, der hidrører fra Fællesskabet, anvendelig på leveringer af materialer, der hidrører fra lande uden for Fællesskabet.

11 Det bestemmes i artikel 60:

»Eventuelle brugere underretter regelmæssigt Agenturet om deres behov for forsyning, med specifikation af mængder, fysisk og kemisk beskaffenhed, oprindelsessted, anvendelse, tidspunkter for levering og prisbetingelser, der skal indgå som bestemmelser og vilkår i en forsyningskontrakt, som de ønsker at afslutte.

Ligeledes underretter producenterne Agenturet om de tilbud, som de er i stand til at afgive, med alle specifikationer, og især om varigheden af de kontrakter, som er nødvendige for opstilling af deres produktionsprogrammer. Varigheden af disse kontrakter må ikke uden Kommissionens tilladelse overskride ti år.

Agenturet giver alle eventuelle brugere meddelelse om de tilbud og omfanget af de forespørgsler, det har modtaget, og opfordrer dem til at afgive ordrer inden en bestemt frist.

Når Agenturet er i besiddelse af samtlige disse ordrer, giver det meddelelse om de betingelser, på hvilke det kan imødekomme dem.

Hvis Agenturet ikke fuldt ud kan efterkomme alle modtagne ordrer, fordeler det leverancerne i forhold til de ordrer, der svarer til hvert enkelt tilbud, med forbehold af bestemmelserne i artikel 68 og 69.

Et af Agenturet udfærdiget reglement, der kræver Kommissionens godkendelse, fastsætter vilkårene for sammenholdelse af tilbud og ordrer.«

12 Det bestemmes i artikel 65, stk. 2, at

»Agenturet kan dog bestemme leverancernes geografiske oprindelse, for så vidt det sikrer brugeren mindst lige så fordelagtige vilkår som de i ordren angivne«.

13 I denne sammenhæng bør ligeledes citeres traktatens artikel 61, stk. 1, der er indeholdt i afdeling 2 vedrørende materialer, der hidrører fra Fællesskabet:

»Agenturet er forpligtet til at imødekomme alle ordrer, medmindre juridiske eller materielle forhold er til hinder herfor.«

14 Den 5. maj 1960 udstedte Agenturet i medfør af traktatens artikel 60, stk. 6, et reglement om de nærmere regler vedrørende sammenholdelse af tilbud og ordrer på malme, udgangsmaterialer og specielle fissile materialer (EFT 1959-1962, s. 44, herefter »reglementet«).

15 Ved reglementet blev der indført forenklede fremgangsmåder til sammenholdelse af tilbud og ordrer vedrørende mineraler. Reglementets artikel 5, stk. 1, indeholder herved bl.a. følgende bestemmelse:

»Såfremt Kommissionen vedrørende et bestemt produkt særlig på initiativ af Agenturet efter høring af Det Rådgivende Udvalg konstaterer, at markedssituationen er karakteriseret ved, at udbuddet er klart større end efterspørgslen, kan den opfordre Agenturet til ved et dertil egnet direktiv at anvende den ... forenklede fremgangsmåde.«

16 Efter denne forenklede fremgangsmåde kan brugerne og producenterne forhandle direkte med hinanden og underskrive kontrakter om forsyninger, efter at Agenturet har fastlagt de generelle betingelser, som disse kontrakter skal opfylde. Kontrakterne skal herefter tilstilles Agenturet og anses for afsluttet af dette, hvis der ikke inden for en frist af otte dage efter deres modtagelse fremsendes nogen indsigelse af Agenturet til de pågældende.

17 Den nævnte fremgangsmåde finder i medfør af nævnte reglements artikel 5, stk. 2, dog ikke anvendelse på kontrakter om leverancer, der vedrører specielle fissile materialer.

18 Artikel 5a, der blev indsat i reglementet ved Agenturets forordning af 15. juli 1975 (EFT L 193, s. 37), fastlægger en ny forenklet fremgangsmåde, som opstiller en sikkerhed for, at Agenturet har et fuldstændigt kendskab til markedet [litra b)], men hvorefter brugerne er »berettigede til at henvende sig direkte til producenterne og til at forhandle frit med den valgte producent om leveringskontrakter« [litra a)].

19 Det bestemmes dog i artikel 5a:

»...

c) Leveringskontrakten skal mindst indeholde følgende oplysninger:

1. de kontraherende parters navne

2. de materialemængder, der skal leveres

3. leveringernes tidsmæssige fordeling på årsbasis

4. arten af de materialer, der skal leveres

5. oprindelseslandet for de materialer der skal leveres. Hvis leverandøren ved kontraktens indgåelse ikke kan angive dette, skal han over for forbrugeren og Agenturet forpligte sig til senere skriftligt at meddele dem oprindelseslandet for hver delleverance

6. pris- og betalingsvilkårene

7. kontraktens varighed.

d) Med henblik på kontraktens indgåelse skal denne ti arbejdsdage forinden forelægges Agenturet til underskrift.

e) ...

f) Agenturet skal udtale sig inden ti arbejdsdage efter modtagelse af kontrakten enten ved at indgå denne eller ved at afvise den.

g) Afvisningen skal meddeles de pågældende ved en begrundet beslutning. Denne kan indbringes for Kommissionen i henhold til artikel VIII, stk. 3, i vedtægterne for Forsyningsagenturet.

...«

Prisen

20 For leveringer, der hidrører fra Fællesskabet og fra lande uden for Fællesskabet, bestemmes det i traktatens artikel 67:

»Med de i denne traktat fastsatte undtagelser fremkommer priserne ved at sammenholde tilbud og ordrer i overensstemmelse med de i artikel 60 anførte betingelser, som medlemsstaterne ikke kan tilsidesætte gennem nationale forskrifter.«

21 Traktatens artikel 68, stk. 1, forbyder »en prispolitik, der har til formål at sikre visse brugere en privilegeret stilling i strid med det princip om lige adgang til forsyninger ...«

22 Det bestemmes i traktatens artikel 69:

»På forslag af Kommissionen kan Rådet med enstemmighed fastsætte priser«, mens »Agenturet ... kan ... foreslå de brugere, der har indgivet ordrer, en prisjustering.«

23 Aftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Det Europæiske Atomenergifællesskab og Unionen af Socialistiske Sovjetrepublikker om handel og om handelsmæssigt og økonomisk samarbejde, som blev undertegnet den 18. december 1989 og indgået på Det Europæiske Atomenergifællesskabs vegne ved Kommissionens afgørelse 90/117/Euratom af 27. februar 1990 (EFT L 68, s. 2, herefter »handelsaftalen«), finder i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, anvendelse

på nukleart materiale. Det præciseres i artikel 14, at »vareudvekslingen mellem de kontraherende parter finder sted til priser svarende til markedspriserne«.

24 Endelig henvises der til Rådets resolution af 16. september 1986 om nye energipolitiske mål for Fællesskabet frem til 1995 og konvergensen mellem medlemsstaternes politik (EFT C 241, s. 1), som i punkt 5 fastslår, at »Fællesskabet og medlemsstaterne i deres energipolitik bør tilstræbe« at sikre

»a) sikrere forsyningsvilkår og mindre risici for voldsomme prissvingninger i kraft af

— ...

— geografisk spredning af Fællesskabets eksterne forsyningskilder

— ...«

Faktiske omstændigheder og sagens behandling for Retten

25 I den anfægtede dom har Retten fastslået følgende:

»1 Sagsøgeren [KLE] ... ejer og driver et kernekraftværk beliggende i Niedersachsen (Tyskland). Ifølge sagsøgerens sagsfremstilling fører kraftværket en

politik til forsyning af brændstoffer på mellemlang sigt og indgår med regelmæssige mellemrum leveringskontrakter, som dækker værkets behov for brændstoffer for højst fem år.

2 I juni 1993 indkaldte værket tilbud vedrørende leverance af naturligt uran i form af uranhexaflour (herefter 'UF_6'). Den 10. og 22. november 1993 indgik det leveringskontrakt med British Nuclear Fuels plc (herefter 'BNFL'), der er etableret i Det Forenede Kongerige, og som havde fremsat det mest interessante tilbud. Til udførelse af kontrakten skulle 400 tons naturligt uran i form af UF_6 senest leveres den 31. marts 1995 til et berigningsselskab etableret på Fællesskabets område. Den aftalte købspris var 22 USD (plus moms) pr. kg. Kontrakten stipulerede intet vedrørende oprindelsen af det uran, der skulle leveres, men BNFL forpligtede sig til at meddele såvel sagsøgeren som 'Agenturet' ... oprindelseslandets navn senest ved hver enkelt dellevering. Ifølge kontrakten skulle den kun have retsvirkninger efter samtykke fra Agenturet.

3 Artikel 5a, litra d), i [Agenturets reglement] ... fastsætter inden for rammerne af en 'forenklet fremgangsmåde', at med henblik på kontraktens indgåelse skal denne forinden forelægges Agenturet til underskrift. I medfør af artikel 5a, litra f), har Agenturet herpå ti arbejdsdage til at udtale sig, enten ved at indgå denne eller ved at afvise den.

4 Den 29. november 1993 modtog Agenturet den planlagte kontrakt mellem KLE og BNFL til underskrift.

5 Ved skrivelse dateret den 10. december 1993, modtaget den 13. december s.å. — dvs. den sidste dag inden for fristen til underskrift på ti arbejdsdage — anmodede Agenturet sagsøgeren og BNFL om oplysninger vedrørende oprindelsen af det uran, der var kontraktens genstand. Den 14. december 1993 oplyste BNFL Agenturet om, at det uran, der var tale om, hidrørte fra Samfundet af Uafhængige Stater (herefter 'SNG'), formentlig Rusland.

6 Ved skrivelse af 20. december 1993 meddelte Agenturet parterne, at dets politik går ud på, at 'brugerne i Fællesskabet [dvs. Det Europæiske Atomenergifællesskab, herefter "Fællesskabet" eller "Euratom"] ikke bliver afhængige af nogen særlig forsyningskilde inden for rimelige grænser, og at erhvervelse af nukleare materialer fra SNG-republikker sker til markedspriser (dvs. priser, som afspejler produktionsomkostningerne og kan sammenlignes med de priser, der anvendes i lande med markedsøkonomi)'. Agenturet forklarede, at dets spredningspolitik tager sigte på at sætte en grænse på 20-25% af leveringer fra SNG, der skal opfylde de særlige behov hos brugerne i Fællesskabet. Ifølge Agenturet indebar den af sagsøgeren forelagte kontrakt risiko for en for stor afhængighed af levering af uran fra SNG. Agenturets beregninger viste, under hensyntagen til de samlede leveringer i løbet af de tre sidste år til KLE, at dette havde ret til at erhverve ca. 45 tons naturligt uran årligt fra SNG. Men Agenturet udtalte, at KLE allerede havde erhvervet mængder, som mærkbart oversteg grænsen for en rimelig afhængighed, og det gennem flere år. Tillige afspejlede de foreslåede priser ikke de sædvanlige produktionsomkostninger og kunne ikke sammenlignes med de priser, der anvendes i lande med markedsøkonomi. Agenturet fandt derfor, at kontrakten ikke burde indgås, men det anmodede parterne om at fremsætte deres bemærkninger, før en endelig afgørelse blev truffet.

7 Den 29. december 1993 forelagde sagsøgeren sagen for Kommissionen på grundlag af traktatens artikel 53, stk. 2, hvorved værket protesterede mod Agenturets passivitet.

8 Den 6. januar 1994 fik sagsøgeren meddelelse om Agenturets afgørelse nr. 1/94 vedrørende den leveringskontrakt, der var blevet forelagt den 29. november 1993. Ifølge denne afgørelse havde Agenturet tiltrådt kontrakten af 10. og 22. november 1993 mellem KLE og BNFL og herved tilføjet den betingelse, at det leverede naturlige uran ikke, hverken direkte eller indirekte, måtte hidrøre fra SNG.

9 Den 10. januar 1994 meddelte Kommissionen sagsøgerens advokater, at det var dens opfattelse, at den afgørelse, Agenturet havde meddelt sagsøgeren den 6. januar, var blevet truffet inden for de foreskrevne frister, således at proceduren med forelæggelse blev uden genstand.

10 Ved skrivelse af 20. januar 1994 afsluttede sagsøgeren den procedure, der var blevet indledt den 29. december 1993, for at tage hensyn til den ovennævnte afgørelse nr. 1/94.

11 Ved en yderligere skrivelse af samme dato forelagde sagsøgeren i øvrigt denne afgørelse for Kommissionen i medfør af traktatens artikel 53, andet led.

12 Hvad angår den første procedure, hvis genstand var den passivitet, der angiveligt var udøvet af Agenturet, traf Kommissionen den 4. februar 1994 beslutning 94/95/Euratom om proceduren for anvendelse af artikel 53, andet led, i Euratom-traktaten (EFT L 48, s. 45, herefter 'beslutning 94/95'). Kommissionen afviste sagsøgerens krav, der hvilede på den påstand, at Agenturet ikke havde udtalt sig inden for den foreskrevne frist, og som navnlig gik ud på, at Kommissionen pålægger Agenturet at indgå kontrakten af 10./22. november 1993. Ifølge Kommissionen havde Agenturet ikke udvist passivitet, eftersom dette havde ret til at supplere sit dossier, og fristen på ti arbejdsdage derfor først var begyndt at løbe på datoen for modtagelsen af de yderligere oplysninger, der var blevet anmodet om, nemlig den 14. december 1993, og først udløb den 6. januar 1994, den dag, afgørelse nr. 1/94 faktisk var blevet truffet.

13 Vedrørende den procedure, der er genstand for afgørelse nr. 1/94, nævnt ovenfor, traf Kommissionen den 21. februar 1994 beslutning 94/285/Euratom om anvendelse af Euratom-traktatens artikel 53, andet led (EFT L 122, s. 30, herefter 'beslutning 94/285'). Kommissionen fandt, at Agenturets afgørelse var materielt lovlig og afviste derfor sagsøgerens krav.

14 Under disse omstændigheder fandt KLE, at den pågældende leveringskontrakt ikke kunne gennemføres. BNFL og sagsøgeren afstod herfra.

15 Den 8. og 14. marts 1994 indgik KLE og BNFL en ny leveringskontrakt vedrørende 400 tons uran i form af UF_6 til en pris på 27 USD pr. kg, hvilken kontrakt var ledsaget af det vilkår, at materialet ikke, hverken direkte eller indirekte, hidrørte fra SNG. Denne kontrakt blev indgået af Agenturet den 30. marts 1994.«

26 Det er under disse omstændigheder, at sagerne T-149/94 og T-181/94 er blevet anlagt med påstand om annullation af henholdsvis beslutning 94/95 og 94/285, og, hvad nærmere bestemt angår sag T-181/94, med påstand om, at Euratom dømmes til at betale sagsøgeren 3 511 279,30 DEM i erstatning med rente 6% p.a. fra den 7. april 1994.

Den anfægtede dom

Sag T-149/94

27 Appellanten har for Retten påberåbt sig fem annullationsanbringender mod beslutning 94/95.

28 Ved de to første anbringender om tilsidesættelse af reglementets artikel 5a, litra f), og om tilsidesættelse af proportionalitets- og retssikkerhedsprincippet anfægter appellanten Agenturets mulighed for dels at anmode om yderligere oplysninger, dels ikke at træffe en endelig afgørelse, før sagen er fuldt oplyst, dvs. før den indeholder det mindstemål af oplysninger, der kræves ved reglementets artikel 5a, litra c).

29 I denne henseende har Retten fastslået følgende:

»35 Den geografiske oprindelse af de materialer, der skal leveres, indtager således en central plads blandt de kontraktled vedrørende leverancen, der skal meddeles Agenturet i forbindelse med anvendelsen af reglementets artikel 5a.

Det må antages, at Agenturets viden om den geografiske oprindelse af leverancerne er uomgængeligt nødvendig for at sikre den forsyningssikkerhed, der søges opnået ved den igangværende forsyningspolitik, således som det vil fremgå af behandlingen af sag T-181/94 (jf. navnlig præmis 92, 93 og 94 nedenfor).

36 Herudover fremgår det klart af selve formuleringen af reglementets artikel 5a, litra c), at senere afgivelse af oplysning om oprindelseslandet kun kan tillades, såfremt leverandøren ikke kunne fremlægge oplysningen på tidspunktet for kontraktens indgåelse.

37 Under de foreliggende omstændigheder ses det imidlertid klart, at sagsøgeren og sagsøgerens leverandør i det mindste forudsætningsvis var enige om, at materialerne skulle komme fra SNG ...

38 Ved ikke i leveringskontrakten at give oplysning om den geografiske oprindelse af uranet, skønt dette i det mindste forudsætningsvis var aftalt mellem parterne, må sagsøgeren selv tilregnes de administrative vanskeligheder, som opstod for Agenturet i forbindelse med dets beslutningstagning. Under disse omstændigheder havde sagsøgeren ikke ret til at påberåbe sig fordelen ved reglementets artikel 5a, litra f), som indfører en hurtig fremgangsmåde i form af en frist for Agenturet på ti arbejdsdage til at udtale sig i sager, der ikke frembyder problemer.

39 Derimod finder Retten, at Agenturet konkret havde ret til før udløbet af fristen i reglementets artikel 5a, litra f), at afkræve parterne yderligere oplysninger ved at give Agenturet meddelelse om oprindelsen af de materialer, der skulle leveres. Hverken reglementets artikel 5a, litra f), eller traktaten var til hinder for en sådan anmodning, som tværtimod var berettiget ved de konkrete forhold.

40 Det fremgår af det i sagen oplyste, at Agenturet traf afgørelse den 6. januar 1994, altså den tiende arbejdsdag at regne fra den 14. december 1993, den dag, Agenturet havde modtaget den krævede oplysning. En sådan frist var rimelig

og kunne hverken være en tilsidesættelse af reglementets artikel 5a, litra f), eller en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og retssikkerhedsprincippet, der er blevet påberåbt af sagsøgeren.

41 Heraf følger, at sagsøgerens første og andet anbringende ikke kan lægges til grund.«

30 Efter at have konstateret, at appellanten ikke havde udviklet sit tredje anbringende om en tilsidesættelse af reglerne om fordeling af beføjelser, fastslog Retten i præmis 43 i den anfægtede dom, at Retten derfor ikke skulle udtale sig om dette anbringendes berettigelse.

31 Retten har herefter i præmis 46-51 i den anfægtede dom afvist det fjerde anbringende om utilstrækkelig begrundelse for beslutning 94/95, der ifølge Retten klart og utvetydigt har fremlagt det ræsonnement, som Kommissionen har lagt til grund.

32 Endelig har appellanten med sit femte anbringende, hvorefter der foreligger magtfordrejning, i det væsentlige gjort gældende, at Agenturet og Kommissionen ikke havde nogen skønsbeføjelse, men en pligt til at indgå den kontrakt, appellanten havde forelagt. Retten har i præmis 53 og 54 fastslået, at appellanten på ingen måde havde godtgjort, at Agenturet og Kommissionen havde forfulgt et andet formål end det, der består i at gennemføre forsyningspolitikken.

33 Følgelig har Retten frifundet Kommissionen i sag T-149/94.

Sag T-181/94

Annullationspåstanden

34 Appellanten har for Retten påberåbt sig fem anbringender mod beslutning 94/285.

35 Det første anbringende indeholder fire led.

36 Med det første og andet led gjordes det gældende, at der forelå tilsidesættelse af Agenturets pligt til at indgå kontrakten i overensstemmelse med reglementets artikel 5a, og tilsidesættelse af traktatens artikel 60, artikel 61, stk. 1, og artikel 65, stk. 1, samt artikel 52, stk. 2, og artikel 64, for så vidt som forsyningspolitikken, således som den er fastlagt og anvendt i det foreliggende tilfælde, giver mulighed for at fravige mekanismen om udbud og efterspørgsel under udøvelsen af eneretten til at indgå kontrakterne om levering af uran.

37 I denne henseende har Retten fastslået følgende:

»85 Indledningsvis må det forsyningssystem, som er gennemført ved traktatens kapitel VI, underkastes en analyse i lyset af de mål, som er fastlagt for Fællesskabet. Det fremgår i denne forbindelse af traktatens opbygning, at Agenturets opgave består i at sikre et af de væsentlige formål, som denne traktat i artikel 2, litra d), har tillagt Fællesskabet, nemlig forsyningssikkerheden efter princippet i traktatens artikel 52, stk. 1, om lige adgang til forsyningskilderne. Dette fremgår klart af traktatens artikel 51, stk. 2, litra b), hvorefter der oprettes et specialorgan udtrykkeligt med dette formål og i princippet tillagt

enerettigheder med henblik på at sikre en regelmæssig og ligelig forsyning med malme og nukleart brændsel såvel fra Fællesskabet som fra tredjelande til Fællesskabets brugere. I medfør af denne bestemmelse skal Agenturet nemlig gennemføre en forsyningsordning og har — for at kunne udføre sin opgave — optionsret til malme, udgangsmaterialer og specielle fissile materialer, produceret på medlemsstaternes områder, og ligeledes eneret til at afslutte kontrakter om leverancer af disse produkter, uanset om de hidrører fra områder inden for eller uden for Fællesskabet (jf. Rettens dom af 15.9.1995, forenede sager T-458/93 og T-523/93, ENU mod Kommissionen, Sml. II, s. 2459, præmis 57).

86 Især fratager den forenklede fremgangsmåde efter reglementets artikel 5a ikke Agenturet dets enerettigheder (dommen i sagen ENU mod Kommissionen, præmis 73). Agenturet har således selv inden for rammerne af den forenklede fremgangsmåde ret til at modsætte sig en kontrakt, der vil kunne gribe negativt ind i virkeliggørelsen af traktatens mål.

87 I øvrigt bør princippet om sammenholdelse mellem tilbud og ordre som hovedregel overholdes, når Agenturet udøver sin eneret til at indgå leveringskontrakter. Denne principielle pligt fremgår bl.a. af traktatens artikel 60 og artikel 65, stk. 1, der angår mekanismen med sammenholdelse, af traktatens artikel 67, hvorefter priserne fremkommer ved at sammenholde tilbud og ordre, samt af traktatens artikel 65, stk. 2, der fastsætter, at såfremt Agenturet bestemmer den geografiske oprindelse af leverancer fra områder uden for Fællesskabet, skal det sikre brugerne mindst lige så fordelagtige vilkår som de i ordren angivne.

88 Imidlertid indeholder traktaten en præcis undtagelse fra kravet om overholdelsen af reglen om tilbud og ordre. I medfør af traktatens artikel 61, stk. 1, er Agenturet forpligtet til at imødekomme alle ordrer, 'medmindre juridiske eller materielle forhold er til hinder herfor'. Således som sagsøgte med rette har gjort gældende, skal Agenturet altså konkret afgøre, om ordrens gennemførelse hindres af juridiske eller af materielle forhold.

89 Sagsøgte påberåber sig tre hindringer af denne type, for det første hindringen fra kravene i forbindelse med politikken om spredning af forsyningskil-

derne udefra, for det andet hindringen om prisniveauet, der følger af handelsaftalen, og for det tredje hindringen fra pligten til at sikre lige adgang til ressourcerne.

90 Herved skal det indledningsvis påpeges, at når det drejer sig om afgørelser vedrørende den økonomiske politik og handelspolitikken såvel som atompolitikken, har Agenturet under udøvelsen af sine beføjelser vide skønsbeføjelser. Under disse betingelser er Rettens prøvelsesret under alle omstændigheder begrænset til at vedrøre et åbenbart fejlagtigt skøn eller magtfordrejning (dommen i sagen ENU mod Kommissionen, præmis 67).

91 Hvad angår den første hindring er det Kommissionens opfattelse, at de af SNG tilbudte priser er så lave, at brugerne i Fællesskabet fristes til at dække den størst mulige del af deres behov for nukleart materiale fra SNG. Kommissionen gør gældende, at såfremt ubegrænset indførsel fra SNG var tilladt, ville fællesskabsvirksomhederne blive afhængige af denne forsyningskilde. Ulempen ville være af dobbelt karakter. For det første kan kontinuerlig levering på lang sigt ikke sikres. For det andet risikerer man, at alternative kilder forsvinder. Kommissionen henviser til, at Rådet i sin resolution af 16. september 1986 fastslog, at der skulle føres en spredningspolitik. Således er risikoen for, at massiv indførsel af nukleart materiale fra SNG til mærkbart lavere priser end de vestlige priser bringer Fællesskabets forsyningssikkerhed i fare, en hindring i traktatens artikel 61, stk. 1's forstand.

92 Retten finder, at Agenturet er berettiget til at modsætte sig indførsel af nukleart materiale, hvis denne indførsel kan hindre gennemførelsen af traktatens formål, ikke mindst ved indvirken på forsyningskilderne. En sådan risiko kan antages at være et juridisk forhold til hinder for at imødekomme en ordre som omhandlet i traktatens artikel 61, stk. 1 (dommen i sagen ENU mod Kommissionen, præmis 64). Agenturet har med andre ord, for især at kunne sikre den geografiske spredning af forsyningskilderne uden for Fællesskabet, en skønsmæssig beføjelse til at modsætte sig visse tilfælde af uranimport, som ville være til hinder for dennespredning, idet Agenturet kan udnytte sin eneret

til at afslutte kontrakter om leverancer af malme og andre nukleare brændstoffer af hensyn til forsyningssikkerheden og efter princippet om lige adgang til forsyningskilderne i overensstemmelse med den opgave, som er tillagt Agenturet i traktaten (ovennævnte dom i sagen ENU mod Kommissionen, præmis 68).

93 Da der konkret er potentiel fare for forsyningssikkerheden, er det ikke blevet bestridt, at omfanget af leveringer fra SNG til Fællesskabet mærkbart har været stigende siden 1990. Sagsøgte gør gældende, at der består et strukturelt underskud i verdensproduktionen i forhold til forbruget af uran, hvilket sagsøgeren har bestridt. Ifølge en tabel over fremstilling og forbrug af naturligt uran i Vesten i tidsrummet 1994-2004, som sagsøgeren har vedlagt sagens akter, vil den nominelle produktionskapacitet overstige efterspørgslen i år 2000. Det må imidlertid bemærkes, at efterspørgslen ifølge tabellen stedse overstiger produktionen mellem 1994 og 2000.

94 Det var under disse omstændigheder, på det tidspunkt, da Kommissionen udstedte beslutning 94/285, ikke udelukket, at garantien for en regelmæssig og retfærdig forsyning i overensstemmelse med traktatens artikel 2, litra d), kunne bringes i fare, såfremt indførslen af nukleart materiale fra SNG fortsat frit kunne finde sted i ubegrænsede mængder og i et vist tidsrum erstattede leveringerne fra en anden kilde, uden at fortsat levering på lang sigt kunne sikres.

95 Som anført af Kommissionen, må det således antages, at der faktisk forelå den første juridiske hindring, som Kommissionen har påberåbt sig.

96 Hvad angår den anden hindring har Kommissionen gjort gældende, at det ved traktaten indførte forsyningssystem tager sigte på, at indførslen af nukleart materiale til Fællesskabet sker til markedspriser. Et sådant princip er bl.a. blevet anerkendt ved handelsaftalens artikel 14 som anvendeligt i forbindelserne mellem Fællesskabet og URSS eller, senere, i forbindelserne mellem Fællesskabet og de stater, der indgår i SNG.

97 Som sagsøgte har anført, har Domstolen fastslået, at en af Fællesskabet indgået folkeretlig aftale kan stifte rettigheder og forpligtelser for virksomhederne.

98 Den har udtalt sig, som nedenfor angivet, med hensyn til konventionen om beskyttelse af nukleare materialer, anlæg og transporter (afgørelse 1/78 af 14.11.1978, Sml. s. 2151, præmis 36):

'De funktioner, Fællesskabet skal udføre, vil hovedsagelig omhandle forsyningsordningen og forvaltningen af det nukleare fællesmarked ... De relevante bestemmelser i traktaten vil, sammen med konventionen — som, efter at Fællesskabet har tilsluttet sig den, udgør en integrerende del af fællesskabsretten — være et tilstrækkeligt retsgrundlag for de nødvendige gennemførelsesforanstaltninger.'

99 Artikel 14 i handelsaftalen er derfor en del af fællesskabsretten. Desuden fremgår det af traktatens artikel 64, at Agenturet i givet fald handler inden for rammerne af aftaler indgået mellem Fællesskabet og et tredjeland.

100 For at afgøre, om handelsaftalens artikel 14 er blevet korrekt anvendt af Agenturet og Kommissionen, må der foretages en gennemgang af de tilgængelige oplysninger om priserne. Ifølge en tabel, som var bilagt Agenturets årsberetning 1993, svingede gennemsnitsprisen mellem 1990 og 1993 for flerårige langtidsleveringer mellem 29,39 og 21,17 USD pr. pund U_3O_8 og for leveringer på spotmarkederne mellem 9,68 og 9,05 USD pr. pund U_3O_8. Ifølge sagsøgeren lå den faktiske pris i værkets kontrakt på 8,02 USD pr. pund U_3O_8, mens den ifølge sagsøgte kun lå på 6,93 USD pr. pund U_3O_8. Henset til den omstændighed, at sagsøgeren ifølge sit svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten via den her omhandlede leveringskontrakt søgte at dække sin basisefterspørgsel for en periode på femten måneder, men ikke sine spotbehov, var den pågældende kontrakt, der blev indgået til en pris, der endda var lavere end gennemsnitsprisen på spotmarkederne, ikke i overensstemmelse med reglen om, at levering skal ske til priser i tilknytning til markedspriserne.

101 Herefter må det anses for godtgjort, at der forelå en anden juridisk hindring i den forstand, der forudsættes i traktatens artikel 61, stk. 1.

102 Med hensyn til den tredje hindring for indgåelsen af kontrakten, der angiveligt hidrører fra pligten til at sikre lige adgang til forsyningskilderne og at undgå, at der gives en bruger en privilegeret stilling i forhold til hans konkurrenter, må det antages, at såfremt indførslen må begrænses, er anvendelsen af en tilladelig afhængighedsgrænse, fastsat på grundlag af markedsforholdene til en maksimal procentdel af private brugeres forbrug, berettiget for at sikre lige adgang til forsyningskilderne i overensstemmelse med traktatens artikel 52, stk. 1.

103 Inden for grænserne af sin vide skønsbeføjelse har Agenturet fastsat den tilladelige afhængighedsgrænse til maksimalt 25%, idet man bl.a. tog hensyn til SNG's eksisterende produktionskapacitet på lang sigt og til, at SNG repræsenterede ca. 25% af verdensproduktionen.

104 Det er i sagen ikke blevet bestridt, at sagsøgeren allerede havde købt uran fra SNG i mængder, der overskred denne grænse.

105 Kommissionen fastslog således med rette herom, at der forelå en juridisk hindring i traktatens artikel 61, stk. 1's forstand.

106 Det må tilføjes, at i modsætning til, hvad sagsøgeren har hævdet, kan traktatens særbestemmelser om priserne, dvs. artikel 67, 68 og 69, ikke fortolkes som en hindring for anvendelsen af traktatens artikel 61, stk. 1, med den begrundelse, at Agenturet eller Kommissionen alene kan gribe ind i de priser, der er forhandlet inden for rammerne af den forenklede fremgangsmåde, på de betingelser, der er fastsat i artikel 68 eller 69. Artikel 61 har netop til formål at gøre det muligt for Agenturet, når der foreligger en juridisk eller materiel hindring, uanset art, for gennemførelsen af en ordre, at modsætte sig ordren ved således eventuelt at fravige princippet om sammenholdelse af tilbud og ordre, som navnlig finder anvendelse på prisområdet i medfør af artikel 67. I øvrigt har

Agenturet ikke, i modsætning til, hvad sagsøgeren hævder, fastsat prisen ved til kontrakten at føje et vilkår vedrørende oprindelsen af det materiale, der skulle leveres.

107 Af samtlige de ovenfor anførte grunde må det antages, at Agenturet hverken har begået en retlig fejl eller foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved at afslå at indgå den pågældende leveringskontrakt uden forbehold og ved til denne kontrakt at føje det vilkår, at uranet ikke hidrører fra SNG.

108 Kommissionens beslutning om bekræftelse af Agenturets afgørelse kan derfor ikke kendes mangelfuld.

109 Det første og andet led af første anbringende er således uden grundlag og må forkastes.«

38 Med det tredje led i første anbringende om en tilsidesættelse af målene i traktatens artikel 1 bebrejder appellanten Kommissionen og Agenturet for udelukkende at have tilrettelagt deres politik på grundlag af producenternes interesser uden at tage hensyn til brugernes interesser, og Agenturets politik for kun svagt at beskytte producenterne inden for Fællesskabet, som kun dækker 20% af Fællesskabets efterspørgsel efter uran, og for at være til gunst for producenterne i visse tredjelande.

39 Retten har afvist dette klagepunkt med følgende begrundelse:

»113 Agenturet søger at garantere forsyningssikkerheden og kontinuerlig levering til brugerne i Fællesskabet. Det er navnlig i Fællesskabets atomindustris interesse, at en særlig leveringskilde ikke bliver for betydningsfuld i forhold til alternative kilder. Det er ligeledes i Fællesskabets interesse set under ét og i overensstemmelsemed formålet med udviklingen i samhandelen med de

øvrige lande, at indførslen sker til priser i tilknytning til markedspriserne, således som det bl.a. fremgår af handelsaftalens artikel 14. Som Retten allerede har fastslået ovenfor, modsvarer beslutning 94/285 derfor forsyningspolitikkens krav. Den går således ikke imod Fællesskabets opgave.«

40 Det fjerde led i første anbringende var støttet på en tilsidesættelse af reglerne for det fælles marked for naturligt uran, navnlig Euratom-traktatens artikel 2, litra g), og artikel 92 ff., som skal sikre de erhvervsdrivende frihed til uden begrænsning og efter eget valg at forsyne sig hos en leverandør, som er etableret i en anden medlemsstat.

41 Retten har afvist dette klagepunkt med følgende begrundelse:

»117 Virksomhedens frihed til efter eget valg at forsyne sig hos en leverandør, etableret i en anden medlemsstat, skal udøves inden for de grænser, der er fastlagt ved traktaten og anført ovenfor, og navnlig således, at forsyningssikkerheden ikke bringes i fare. I denne sag var der for sagsøgerens kontrakt visse retlige hindringer, som i medfør af traktatens artikel 61, stk. 1, begrænser den nævnte frihed. Således er sagsøgerens leverandør vel et selskab etableret i Fællesskabet, men denne leverandør spiller kun en mellemmands rolle, idet oprindelsen af det materiale, der skal leveres, er SNG.«

42 Til støtte for sit andet anbringende har appellanten påberåbt sig en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, idet Agenturet har udvist en adfærd, der savner transparens, en tilsidesættelse af lighedsprincippet, idet Agenturet ikke har taget hensyn til, at kun en begrænset del af elforsyningen i Tyskland stammer fra atomenergi, og endelig en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, idet formålet med spred-

ningspolitikken kan opnås ved hjælp af traktatens artikel 65, stk. 2, eller traktatens artikel 70 og 72 vedrørende fremme af prospekteringen og oprettelsen af kommercielle lagre og sikkerhedslagre.

43 I denne henseende har Retten fastslået følgende:

»125 Hvad angår klagepunktet om retssikkerhedsprincippet må det fastslås, at grundlaget for Agenturets standpunkt, nemlig Rådets resolution, som i punkt 5, litra a), andet led, nævner målsætningen om geografisk spredning af Fællesskabets eksterne forsyningskilder, og handelsaftalen, hvis artikel 14 kræver, at priserne er knyttet til markedspriserne, begge er blevet offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*. Grundsætningen om lige adgang til forsyningskilderne er blevet knæsat ved selve traktatens artikel 52, stk. 1.

126 Hertil kommer, at det i Agenturets årsberetning for 1992 (jf. den almindelige gennemgang af forsyningssituationen i Fællesskabet) blev fastslået, at indførslen af naturligt uran fra SNG udgjorde ca. 25% af Fællesskabets nettoefterspørgsel, og at der allerede var indgået kontrakter om fremtidig levering af særdeles betydelige mængder fra denne kilde. Niveauet for levering af materiale fra SNG blev af Agenturet og Kommissionen vurderet som kritisk, for den fremtidige forsyningssikkerhed kunne være truet, såfremt den tendens, man havde observeret fra 1990, skulle vare ved. Beretningen forklarede, at en arbejdsgruppe sammensat af sagkyndige, oprettet inden for rammerne af Det Rådgivende Udvalg, havde konkluderet, at materialet og tjenesteydelserne fra SNG blev udbudt på fællesmarkedet til priser uden forbindelse med de produktionsomkostninger, der var konstateret i Vesten. Ifølge beretningen havde Kommissionen og Agenturet fundet det berettiget at foretage korrigerende foranstaltninger, hvorved de i første række henviste til eneretten til at indgå kontrakter. Det blev i beretningen desuden fastslået, at Agenturets politiske initiativ generelt set var blevet positivt modtaget.

127 Henset til eksistensen af let tilgængelige informationskilder, der formodes at være kendt af en erhvervsdrivende, som optræder rimelig forsigtigt i denne

særegne og velafgrænsede sektor, vil en mangel på transparens ikke med føje kunne påberåbes.

128 Følgelig må klagepunktet om tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet forkastes.

129 Det må fremhæves, at Agenturet selv fastsatte en med tal forsynet intern retningslinje vedrørende 'graden af tilladelig afhængighed', hvorefter den enkelte erhvervsdrivende i Fællesskabet kan få ret til at dække ca. maksimalt 25% af sit behov ved at skaffe sig materiale fra SNG.

130 Det er vel korrekt, at denne øvre grænse for den tilladelige afhængighed ikke er blevet offentliggjort som sådan, men denne omstændighed vil ikke kunne medføre en underkendelse af beslutning 94/285 som ulovlig. Denne grænse var blot et internt bedømmelseskriterium, som Agenturet tog hensyn til for at sikre lige adgang til forsyningskilderne for brugerne i Fællesskabet. Der var ikke tale om en stiv regel, da udviklingen i den pågældende markedssituation gjorde en smidig sagsbehandling påkrævet. Under sagens konkrete omstændigheder måtte sagsøgeren tillige kunne forstå, at en ny indførsel for dette værks vedkommende, da det allerede havde købt materiale fra SNG, kunne bedømmes som stridende mod Fællesskabets interesser.

131 Hvad angår ligebehandlingsprincippet synes sagsøgeren i sine skriftlige indlæg at mene, at der foreligger en tilsidesættelse heraf, såfremt der ved bedømmelsen af situationen ikke tages hensyn til den grad af skiftende afhængighed af nukleart materiale fra SNG, som virksomhederne i de forskellige medlemsstater var undergivet. Sagsøgeren gjorde dog i retsmødet gældende, at den retsstridige forskelsbehandling består i, at Kommissionen tilsidesatte sin pligt til at påse, at samtlige erhvervsdrivende fremlægger deres kontrakter om levering af nukleart materiale for Agenturet til indgåelse. Vedrørende sidstnævnte punkt svarede Kommissionen i retsmødet, at den ikke var bekendt med noget tilfælde, i hvilket en kontrakt ikke var blevet forelagt Agenturet.

132 Det bemærkes herudover, at Agenturet anvender en grænse for tilladelig afhængighed for at sikre lige adgang til forsyningskilderne for de i Fællesskabet etablerede virksomheder. En sådan politik er berettiget ifølge traktatens artikel 52, stk. 1. Det kan ikke kræves af Agenturet og af Kommissionen, at de tager hensyn til særlige situationer i forskellige medlemsstater. I øvrigt har sagsøgeren ikke godtgjort eksistensen af tilfælde, i hvilke Agenturet og Kommissionen ikke har modsat sig en tilsidesættelse af reglementets artikel 5a.

133 Under disse omstændigheder kan klagepunktet om en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet ikke lægges til grund.

134 Hvad endelig angår proportionalitetsprincippet ...

135 Det må imidlertid bemærkes, at anvendelsen af (traktatens artikel 65, stk. 2, og artikel 70 og 72) ikke havde kunnet løse problemet, da Agenturet i betragtning af målsætningen for dets forsyningspolitik måtte modsætte sig indførsel fra SNG til priser, uden tilknytning til markedet. Desuden blev kontrakten godkendt på det vilkår, at materialet ikke hidrørte fra SNG. Et sådant vilkår kan ikke anses for urimeligt af de grunde, der er fremsat ovenfor, navnlig i præmis 92, 93 og 94.

136 Klagepunktet om en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet må derfor også forkastes.«

44 Med sit tredje anbringende om en tilsidesættelse af reglerne om fordeling af beføjelserne har appellanten gjort gældende, at hverken Agenturet eller Det Rådgivende Udvalg er institutioner i Fællesskabet i Euratom-traktatens artikel 3, stk. 1's forstand, at udarbejdelsen af forsyningspolitikken er forbeholdt Fællesskabets politiske institutioner, nemlig Kommissionen og Rådet, og at Agenturet alene har til

opgave at befatte sig med forsyningens kommercielle aspekter og ikke har kompetence til at fastsætte indførselskvoter.

45 Retten har afvist dette anbringende med følgende begrundelse:

»140 Det fremgår af den ovenfor foretagne gennemgang (jf. navnlig præmis 85-109), at Agenturet i denne sag har fulgt den af Kommissionen og Rådet fastlagte kurs og handlet inden for grænserne af de vide skønsbeføjelser, det har vedrørende den økonomiske politik og handelspolitikken såvel som atompolitikken (ovennævnte dom i sagen ENU mod Kommissionen, præmis 67). Det må under alle omstændigheder bemærkes — for så vidt sagsøgeren bestrider Agenturets beføjelser — at beslutning 94/285 hidrører fra Kommissionen. Kommissionen tiltrådte Agenturets skøn inden for rammerne af sin kontrol af den retsakt fra Agenturet, som sagsøgeren havde forelagt det på grundlag af traktatens artikel 53, stk. 2. Den har således godkendt indholdet og iværksættelsen af Agenturets forsyningspolitik i overensstemmelse med den ved traktaten indførte procedure.«

46 Med sit fjerde anbringende har appellanten påberåbt sig en tilsidesættelse af begrundelsespligten, idet beslutning 94/285 hverken har fremlagt det systematiske forhold mellem Agenturets beføjelser og traktaten, eller har forklaret, hvad grunden er til dels, at appellanten er blevet afhængig af uran fra SNG, dels at den aftalte pris i leveringskontrakten ikke svarer til de markedsøkonomiske vilkår eller ikke er knyttet til markedspriserne.

47 Retten har afvist dette anbringende med følgende begrundelse:

»144 Retten har allerede (jf. præmis 46 ovenfor) henvist til, at en retsakts begrundelse klart og utvetydigt skal angive de betragtninger, som den fællesskabsmyndighed, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, dels således, at de berørte personer kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, for at de kan forsvare deres rettigheder, dels således, at Fællesskabets retsinstanser kan udøve deres prøvelsesret, og at rækkevidden af begrundelsespligten afhænger af sammenhængen.

145 I beslutningen lod Kommissionen forstå, at Agenturet ikke har pligt til at imødekomme ordrer, hvis juridiske eller materielle forhold er til hinder herfor (14. betragtning til beslutning 94/285). Dernæst omtalte den forsyningspolitikken samt den generelle målsætning og grundlaget for en spredning af forsyningskilderne, jf. herved Rådets resolution (15. og 16. betragtning). Herefter nævnte den dels traktatens artikel 64 — hvorefter Agenturet i givet fald handler inden for rammerne af aftaler indgået mellem Fællesskabet og et tredjeland — dels handelsaftalen, navnlig artikel 14 (21. betragtning). Endelig forklarede Kommissionen, at en stigning i andelen af leveringer fra SNG i forhold til samtlige leveringer, hvilken for tiden er fastsat fra 20 til 25%, næppe er forenelig med Fællesskabets forsyningsinteresser på længere sigt (33. betragtning).

146 Det må — henset til sammenhængen og til den omstændighed, at der før beslutningen blev vedtaget dels forelå den pågældende skrivelse af 20. december 1993, jf. præmis 6 ovenfor, dels den beslutning, som er genstand for det første sagsanlæg — antages, at begrundelsen for beslutning 94/285 klart og utvetydigt fremlægger de væsentligste grunde til, at man meddelte afslag på at indgå den af sagsøgeren forelagte kontrakt.«

48 Endelig har appellanten fremsat et femte anbringende om magtfordrejning, idet appellanten har gjort gældende, at Agenturet og Kommissionen ikke havde nogen skønsbeføjelse, men en pligt til at indgå den af appellanten forelagte kontrakt.

49 Retten har afvist dette anbringende med følgende begrundelse:

»149 Som det allerede er fastslået ovenfor (jf. præmis 53) har begrebet magtfordrejning i fællesskabsretten et klart afgrænset indhold, og ved magtfordrejning forstås, at den administrative myndighed har anvendt sine beføjelser til at fremme et andet formål end det, der ligger til grund for beføjelserne. Det fremgår herved af fast retspraksis, at en beslutning kun kan anses for at udgøre magtfordrejning, når det på grundlag af objektive, relevante og samstemmende indicier antages, at den er blevet truffet for at forfølge andre formål end dem, der er angivet.

150 Sagsøgeren har ikke godtgjort, at Agenturet og Kommissionen har forfulgt et andet formål end det at gennemføre Euratoms forsyningspolitik.«

50 Retten har derfor i det hele frifundet Kommissionen for annullationspåstanden.

Erstatningspåstanden

51 Da Retten var af den opfattelse, at der ikke forelå nogen uregelmæssighed i forbindelse med den over for Agenturet påtalte adfærd og Kommissionens afslag på at imødekomme de krav, som appellanten havde rejst over for den, har den frifundet Kommissionen for erstatningspåstanden.

Appellen

Formaliteten ved appellen i sin helhed

52 Kommissionen har gjort gældende, at det er åbenbart, at appellen skal afvises, og har anmodet Domstolen om at afvise den i medfør af procesreglementets artikel 119 med den begrundelse, at den er en gentagelse af sagen, som blev anlagt ved Retten, og at den ikke indeholder særlige retlige anbringender, der kan identificeres, over for den anfægtede dom. Appellen er derfor ikke i overensstemmelse med artikel 52 i Euratom-statutten for Domstolen og artikel 112, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement.

53 Kommissionen har yderligere anført, at appellen ligeledes må afvises med den begrundelse, at procesreglementets artikel 112, stk. 1, litra a), er blevet tilsidesat, idet appellen ikke angiver appellantens korrekte adresse, som i henhold til den tyske anpartslovs § 3, stk. 1, er Lingen (Ems). Det er ubestridt, at appellen nævner »Rheinlanddamm 24, D-44139 Dortmund« som adresse.

54 Afgørelsen af, om det første anbringende, som Kommissionen har fremført til støtte for sin indsigelse om, at appellen ikke kan antages til realitetsbehandling, er berettiget, afhænger af en grundig undersøgelse af de anbringender, som appellanten har fremført i appelskriftet. Der skal derfor henvises til gennemgangen af realiteten.

55 Med hensyn til spørgsmålet om appellantens adresse kan den omstændighed, at appelskriftet angiver Dortmund, hvori KLE's administration vil blive installeret, i stedet for Lingen, ikke i sig selv begrunde afvisning af appellen, selv i tilfælde hvor sidstnævnte by i henhold til tysk lovgivning skal anses for det sted, hvor selskabet

har sit hjemsted. Under de for sagen særlige omstændigheder kan en sådan uregelmæssighed ikke anses for at være så væsentlig, at den medfører, at appellen ikke formelt kan antages til realitetsbehandling, da det under alle omstændigheder fremgår af den anfægtede dom, der er vedlagt appelskriftet, at appellanten er etableret i Lingen.

56 Andet led i Kommissionens indsigelse om, at appellen ikke kan antages til realitetsbehandling, skal derfor forkastes.

Realiteten

57 Appellanten har i replikken gjort gældende, at Rettens medlemmer ikke har kunnet have haft personligt kendskab til hele sagen, men kun kender denne ud fra den stærkt reducerede og til tider forvirrende fremstilling, som den rapporterende dommer har foretaget i retsmøderapporten. Dette er en tilsidesættelse af umiddelbarhedsprincippet og af retten til kontradiktion.

58 Uanset at dette anbringende er blevet fremsat sent, er det under alle omstændigheder åbenbart grundløst. Den rapporterende dommers rapport har netop til formål at fremstille sagens retlige og faktiske omstændigheder samt parternes anbringender og argumenter i form af en sammenfatning, og parterne kan både før og under retsmødet anmode om, at der foretages berigtigelser, eller tage forbehold heroverfor. Desuden står det fast, at Rettens dommere, der har deltaget i rådslagningen og afstemningen, under hele sagens behandling har haft adgang til samtlige processkrifter og dokumenter, der udgør sagens akter.

59 Appellanten har i sit indlæg fremsat fire anbringender til støtte for prøvelsen af Rettens dom i sag T-149/94.

a) Reglementets artikel 5a, litra f), og bestemmelserne i traktatens kapitel 6 om forsyningen

60 Med sit første anbringende har KLE gjort gældende, at bestemmelserne i reglementets artikel 5a, litra f), — i modsætning til hvad Retten har fastslået — ikke giver Agenturet bemyndigelse til at anmode om oplysninger eller at forlænge fristen på ti dage, som er fastsat i dette reglement, der pålægger Agenturet enten at indgå den pågældende kontrakt eller at afvise den. Appellanten har yderligere anført, at både appellanten selv og BNFL ignorerede »oprindelseslandet« for de materialer, der skulle leveres, da de forelagde Agenturet kontrakten den 29. november 1993. Agenturet burde have accepteret, at denne oplysning ville blive meddelt Agenturet senere, uden at denne forespørgsel ville medføre, at den i reglementets artikel 5a, litra f), fastsatte frist ville blive udskudt.

61 Det bemærkes, at Retten med rette i den anfægtede doms præmis 35 har fastslået, at »den geografiske oprindelse af de materialer, der skal leveres, indtager ... en central plads blandt de kontraktled vedrørende leverancen, der skal meddeles Agenturet i forbindelse med anvendelsen af reglementets artikel 5a«, da kendskabet til denne oprindelse er »... uomgængeligt nødvendig for at sikre den forsyningssikkerhed, der søges opnået ved den igangværende forsyningspolitik ...«.

62 I henhold til traktatens artikel 2, litra d), skal Fællesskabet »sørge for regelmæssig og ligelig forsyning med malme og nukleart brændsel til alle brugere i Fællesskabet«. Som det fremgår af Rådets resolution af 16. september 1986, punkt 5, litra a),

andet led, nævnt ovenfor, er forsyningens regelmæssighed tæt forbundet med spredningen af forsyningskilder. Traktatens artikel 60, hvori det præciseres, at brugerne af råstoffer regelmæssigt skal underrette Agenturet om leverancernes oprindelsessted, bekræfter vigtigheden af, at Agenturet har kendskab til leverancernes geografiske oprindelse for at kunne iværksætte den fælles forsyningspolitik.

63 Under disse omstændigheder har Retten ikke foretaget en urigtig retsanvendelse ved i den anfægtede doms præmis 39 at fastslå, at Agenturet kunne anmode parterne om yderligere oplysninger vedrørende oprindelsen af de materialer, der skulle leveres. Selv om reglementets artikel 5a, litra f), påbyder Agenturet at udtale sig inden for en frist på ti dage, er det ikke forbudt at foretage en undersøgelse som den pågældende, når den kontrakt, som er blevet forelagt Agenturet, er ufuldstændig, og særlig når der ikke gives meddelelse om oplysninger, som parterne råder over vedrørende oprindelsen af de materialer, der skal leveres. Dette gælder, som Retten har fastslået i præmis 39, når anmodningen om oplysninger er fremsat inden for den nævnte frist på ti dage.

64 Som generaladvokaten har anført i punkt 106 i forslaget til afgørelse, er det ikke uforholdsmæssigt, at Agenturet, når henses til vigtigheden af dettes rolle i forbindelse med forsyningen fra tredjelande, er beføjet til at foretage undersøgelser, for så vidt som denne beføjelse er begrundet i hensynet til en effektiv kontrol, idet der overlades parterne en sidste mulighed for at supplere kontrakten med henblik på indgåelse af denne.

65 Retten har i denne sag konstateret, at appellanten og dennes leverandør i det mindste forudsætningsvis på tidspunktet for kontraktens forelæggelse for Agenturet havde aftalt, at materialerne skulle komme fra SNG. Parterne kunne derfor have nævnt uranets oprindelsessted i selve kontrakten. Følgelig har Retten i præmis 36 fastslået, at en senere meddelelse som fastsat i reglementets artikel 5a, litra c), punkt 5, af oprindelseslandet ikke kan antages. En sådan konstatering af de faktiske omstændigheder er ikke et retsspørgsmål — medmindre beviserne er gengivet forkert, hvilket dog ikke er blevet bevist i denne sag — der som sådan er

undergivet Domstolens prøvelsesret (jf. bl.a. dom af 1.6.1994, sag C-136/92 P, Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., Sml. I, s. 1981, præmis 47, 48 og 49, kendelse af 17.9.1996, sag C-19/95 P, San Marco mod Kommissionen, Sml. I, s. 4435, præmis 36-40, og dom af 28.5.1998, sag C-7/95 P, Deere mod Kommissionen, Sml. I, s. 3111, præmis 18-22).

66 KLE har imidlertid gjort gældende, at begrebet »oprindelsesland« i reglementets artikel 5a, litra c), punkt 5, ikke dækker en samling af stater som SNG.

67 Det er i denne henseende tilstrækkeligt at bemærke, at under hensyn til, at Agenturets kendskab til materialernes oprindelsessted er særlig vigtig i forbindelse med spredningen af forsyningen, skal selv en unøjagtig oplysning om oprindelsen, som parterne har på tidspunktet for kontraktens forelæggelse, nævnes. Parternes tavshed om oprindelsen har således været en legitim årsag for Agenturets anmodning om yderligere oplysninger, og Retten har derfor med rette fastslået, at eftersom parterne ikke havde angivet oprindelsen uanset det kendskab, som de havde hertil, var Agenturet berettiget til at anmode om yderligere oplysninger, selv om det naturligvis selv havde kunnet angive SNG.

68 Appellanten har ligeledes gjort gældende, at Retten fejlagtigt i den anfægtede doms præmis 40 har anset fristen på 29 arbejdsdage, som på grund af en simpel forespørgsel adskilte forelæggelsen af kontrakten den 29. november 1993 og beslutningens ikrafttræden den 7. januar 1994, for »rimelig«, hvilket er tre gange den frist, der ufravigeligt er fastsat i reglementet. Retten har dermed tilsidesat proportionalitetsprincippet.

69 Dette klagepunkt kan ikke lægges til grund. Agenturets forpligtelse til at udtale sig hurtigt om indgåelse af kontrakter består kun, hvis de indeholder alle de oplysninger, der er nødvendige for at kunne gennemføre en kontrol af forsyningskilderne. Under disse omstændigheder begynder fristen i reglementets artikel 5a, litra

f), ikke at løbe før modtagelsen af hele sagen. Enhver anden fortolkning ville føre til, at Agenturet i mangel af tilstrækkelige oplysninger straks ville afvise indgåelsen af kontrakten, hvilket i visse tilfælde kunne være en uforholdsmæssig følge, især når det ikke er godtgjort af de ventede oplysninger.

70 Under disse omstændigheder har Retten med rette i præmis 40 fastslået, at fristen på ti arbejdsdage begyndte at løbe den 14. december 1993, hvor Agenturet havde modtaget de krævede oplysninger, således at afgørelse nr. 1/94, der blev meddelt appellanten den 6. januar 1994, når henses til weekender og helligdage, er blevet truffet inden for fristen på ti arbejdsdage, jf. reglementets artikel 5a, litra f).

71 KLE har endelig bestridt Rettens udtalelse i den anfægtede doms præmis 38, hvorefter appellanten tilregnes de administrative vanskeligheder, som opstod for Agenturet i forbindelse med dets beslutningstagen. Appellanten har gjort gældende, at Retten ikke er berettiget til at forbeholde den hurtige fremgangsmåde i reglementets artikel 5a, litra f), til sager, der ikke frembyder problemer.

72 Som det allerede fremgår af denne doms præmis 65, er Rettens konstatering af, at kontrahenterne i det mindste forudsætningsvis på tidspunktet for kontraktens forelæggelse havde aftalt, at det materiale, der skulle leveres, ville komme fra SNG, et spørgsmål om faktum, som Domstolen ikke har kompetence til at efterprøve. Det følger af ovenstående, at Retten med rette har kunnet fastslå, at Agenturet i en sådan situation var berettiget til at kræve yderligere oplysninger fra parterne, inden det udtalte sig om kontraktens indgåelse.

73 Følgelig har Retten ikke foretaget en urigtig retsanvendelse ved i præmis 40 at udtale, at »fristen [inden for hvilken Agenturet traf afgørelse] ... kunne [ikke] være en tilsidesættelse af reglementets artikel 5a, litra f), ...«.

74 Det første anbringende skal derfor forkastes som værende grundløst.

b) Bestemmelserne om kompetencefordeling

75 Med sit andet anbringende har appellanten, under henvisning til sin argumentation i stævningen for Retten, gjort gældende, at den kompetence, der er tildelt Agenturet til at afslutte kontrakter om forsyning, ikke skal udøves efter et skøn og ikke giver bemyndigelse til at forlænge den fastsatte frist, inden for hvilken Agenturet skal udtale sig.

76 Det følger i denne henseende af fast retspraksis, at et appelskrift, der begrænser sig til en gentagelse af de anbringender og argumenter, der allerede har været forelagt i første instans, i realiteten udgør et krav om ombedømmelse af sagen for Retten, hvilket Domstolen ikke har kompetence til (jf. kendelse af 26.4.1993, sag C-244/92 P, Kupka-Floridi mod ØSU, Sml. I, s. 2041, præmis 10, og dommen i sagen Deere mod Kommissionen, præmis 20). Denne betragtning gælder ligeledes i tilfælde af en ren og skær henvisning til de anbringender og argumenter, der har været forelagt i første instans (dom af 22.12.1993, sag C-354/92 P, Eppe mod Kommissionen, Sml. I, s. 7027, præmis 8).

77 Det andet anbringende skal derfor afvises.

c) Begrundelsespligten

78 Med sit tredje anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten i præmis 48 og 49 i den anfægtede dom kun henviser til begrundelsen til Kommissionens beslutning 94/95, og ikke til begrundelsen til Agenturets afgørelse nr. 1/94. Da den foranstaltning, som er undergivet Kommissionens kontrol, imidlertid er blevet

vedtaget af Agenturet, påhviler begrundelsespligten dette i sin egenskab af fællesskabsinstitution som udsteder af retsakten, og dermed ikke Kommissionen. Både Agenturets forespørgsel og dettes forlængelse af fristen, som har tilføjet kontrahenterne skade, er behæftet med en begrundelsesmangel, hvilket er en tilsidesættelse af traktatens artikel 162 og reglementets artikel 5a, litra g).

79 Appellanten har yderligere gjort gældende, at Kommissionens skrivelse af 10. januar 1994 heller ikke angav nogen begrundelse, som kunne godtgøre den forlængelse af fristen, som Agenturet fik tildelt med henblik på at udtale sig om kontrakten. Desuden har Kommissionen i sin beslutning 94/95 behandlet spørgsmålet om råstoffernes oprindelse generelt, i stedet for at henvise til begreberne »oprindelsesland« og »forsyningskilder«. Endelig har Kommissionen i sin beslutning anset SNG i sin helhed for en »særlig forsyningskilde«, som det vil være farligt for Fællesskabet at være afhængig af. Dette synspunkt er i modstrid med den interimsaftale om handel og handelsanliggender mellem Det Europæiske Fællesskab, Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab og Det Europæiske Atomenergifællesskab på den ene side og Den Russiske Føderation på den anden side, undertegnet den 29. december 1994 og godkendt ved Rådets afgørelse 95/414/EF af 17. juli 1995 (EFT L 247, s. 1), hvorefter Fællesskabet ved artikel 15, suppleret ved en brevveksling, som er vedlagt aftalen, har forpligtet sig »specielt i forbindelse med sin forsyningspolitik på det nukleare område (til at anse) Rusland for en særlig forsyningskilde, adskilt fra andre leverandører«. KLE har i denne henseende anmodet Domstolen om at anordne »... fremlæggelse af Rådets forhandlingsinstrukser til Kommissionen samt andre dokumenter vedrørende forhandlingerne med Rusland om partnerskabs- og samarbejdsaftalen«.

80 For så vidt angår anbringendets første led vedrørende Agenturets begrundelse til afgørelse nr. 1/94 bemærkes, at sag T-149/94 kun er rettet mod Kommissionens beslutning 94/95, som påstås annulleret. Under disse omstændigheder kan Retten ikke bebrejdes, at den har begrænset sig til at undersøge berettigelsen af det anbringende, der alene vedrører begrundelsen for beslutning 94/95, som netop har til formål at stadfæste Agenturets afgørelse nr. 1/94.

81 For så vidt angår anbringendets andet led vedrørende begrundelsen til beslutning 94/95 og Kommissionens skrivelse af 10. januar 1994 bemærkes, at appellanten ikke har formuleret noget præcist klagepunkt vedrørende den anfægtede dom. Appellanten har begrænset sig til at fremsætte de anbringender og argumenter, der blev fremsat i første instans, og har påberåbt sig et anbringende vedrørende utilstrækkelig begrundelse af Kommissionens skrivelse af 10. januar 1994, hvorimod sag T-149/94, som nævnt i foregående præmis, er rettet mod beslutning 94/95. Det kan derfor ikke bebrejdes Retten, at den ikke har taget stilling til begrundelsen til den nævnte skrivelse, og det er derfor ikke nødvendigt at undersøge, om dette er en beslutning, der kan anfægtes for domstolene.

82 Det tredje anbringende skal derfor forkastes.

d) Agenturets påståede magtfordrejning

83 Med sit fjerde anbringende har appellanten bebrejdet Retten, at denne ikke har antaget, at Agenturet havde begået magtfordrejning, når en sådan fordrejning fremgår af det forhold, at Agenturet har forladt sin tidligere praksis, hvorefter det tillod, at samtlige uranbehov blev dækket af leveringer fra SNG, og at Agenturet ved at afvise indgåelsen af den omtvistede kontrakt har forsøgt at beskytte de vestlige producenter af uran, hvorved det forfølger et andet mål end det, som det har fået tillagt beføjelser til.

84 Det bemærkes, at Retten efter i præmis 53 i den anfægtede dom at have konstateret, at det fremgår »... af fast retspraksis, at en beslutning kun kan anses for at udgøre magtfordrejning, når det på grundlag af objektive, relevante og samstemmende indicier må antages, at beslutningen er truffet for at forfølge andre formål end dem, der er angivet ...«, i præmis 54 har fastslået, at »sagsøgeren har på ingen måde godtgjort, at Agenturet og Kommissionen har forfulgt et andet formål end det, der består i at gennemføre forsyningspolitikken«.

85 Som allerede nævnt i denne doms præmis 65, henhører det ikke under Domstolens kompetence at tage stilling til bevisspørgsmål, som er blevet forelagt Retten, medmindre beviserne er gengivet forkert, hvilket ikke er gjort gældende i sagen.

86 Det fjerde anbringende skal derfor afvises.

Sag T-181/94

Annullationspåstanden

87 Appellanten har påberåbt otte anbringender til støtte for sin påstand vedrørende Rettens dom i sag T-181/94.

a) Udstrækningen af Agenturets beføjelser og juridiske hindringer for indgåelsen af kontrakten

88 Ifølge appellanten tilkommer det ikke Agenturet at fastlægge den fælles forsyningspolitik, hvilket henhører under fællesskabsinstitutionerne. Det råder ikke over den vide skønsbeføjelse, som Retten har tillagt Agenturet på området for forsyningspolitikken.

89 KLE har yderligere anført, at Agenturet i medfør af traktatens artikel 60, stk. 1, og reglementets artikel 5a, litra f), ikke alene har ret, men ligeledes pligt til at afvise indgåelsen af en kontrakt i sin helhed uden at foretage ændringer heri, når der ifølge Agenturet foreligger en juridisk hindring. Det har til gengæld ikke ret til at foretage ændringer i kontraktens indhold ved at opstille betingelser.

90 Under alle omstændigheder er eksistensen af de tre juridiske hindringer, som Retten har antaget hindrer gennemførelsen af ordren, ikke blevet bevist. Ifølge appellanten foreligger der ingen juridiske hindringer, der kan begrundes i kravene til politikken om spredning af forsyningskilderne uden for Fællesskabet, idet prisniveauet fremgår af handelsaftalen, eller princippet om den lige adgang til forsyninger, i modsætning til hvad Retten har fastslået i den anfægtede doms præmis 90-105.

91 Det bemærkes, at Agenturet ifølge traktatens artikel 61, stk. 1, er forpligtet til at imødekomme alle ordrer, dog med forbehold af juridiske og materielle forhold, hvis tilstedeværelse nødvendigvis skal vurderes under hensyn til den fælles forsyningspolitiks formål, som er opregnet i traktatens artikel 2, litra d), og artikel 52.

92 Selv om artikel 61 er indeholdt i afdeling 2 i kapitel 6 vedrørende forsyning, »Malme, udgangsmaterialer og specielle fissile materialer, der hidrører fra Fællesskabet«, og traktaten ikke indeholder nogen henvisninger til denne tekst med hensyn til levering af råstoffer fra tredjelande, er Agenturets handling, som generaladvokaten har fastslået i punkt 191 i forslaget til afgørelse, ikke desto mindre undergivet lignende krav som dem, der er fastsat i artikel 61, idet Agenturet skal imødekomme alle ordrer, som brugerne har afgivet, og samtidig sørge for, at visse grænser ikke overskrides.

93 Til disse grænser, hvis overskridelse udgør en juridisk hindring i traktatens artikel 61's forstand, hører utvivlsomt en af traktaten forfulgt regelmæssig og ligelig forsyning af Fællesskabets brugere. Agenturet, der har eneret til at indgå kontrakter om leverancer, er dermed forpligtet til — under kontrol af Kommissionen — at sørge for, at visse ordrer ikke bringer spredningen af forsyningen eller princippet om forbud mod forskelsbehandling i fare, uanset om forsyningerne har deres oprindelse i Fællesskabet eller ej. Denne opgave gør Agenturet til en vigtig aktør inden for den fælles forsyningspolitik.

94 Desuden har Retten med rette kunnet fastslå i den anfægtede doms præmis 86, at »... den forenklede fremgangsmåde efter reglementets artikel 5a ikke [fratager] Agenturet dets enerettigheder ...«, og at »Agenturet ... selv inden for rammerne af den forenklede fremgangsmåde [har] ret til at modsætte sig en kontrakt, der vil kunne gribe negativt ind i virkeliggørelsen af traktatens mål«.

95 Appellanten kan derfor ikke påstå, at Agenturet har tiltaget sig beføjelse til at bestemme den fælles forsyningspolitik under tilsidesættelse af de kompetencebestemmelser, der er fastsat i traktaten til fordel for fællesskabsinstitutionerne.

96 Navnlig vil det, som nævnt i denne doms præmis 61-64, ikke være i overensstemmelse med traktatens mål at begrænse Agenturets beslutningsbeføjelse, når dette er uden kendskab til leveringernes oprindelse, eller når dette har berettigede grunde til at antage, at produkternes oprindelse vil kunne bringe sikkerheden for leveringer til Fællesskabets medlemsstater i fare. Anmodningen om yderligere oplysninger kan i øvrigt ikke sidestilles med en ændring af kontrakten. Den havde til formål at gøre det muligt for Agenturet at fuldstændiggøre sagen med en vigtig oplysning om oprindelsen af de materialer, der skulle leveres, hvilket parterne i det mindste allerede forudsætningsvis havde aftalt.

97 Det bemærkes yderligere, at Retten i den anfægtede doms præmis 90 med rette har fastslået, at når det drejer sig om afgørelser vedrørende den økonomiske politik og handelspolitikken såvel som atompolitikken, der indebærer en vurdering af komplicerede økonomiske situationer, har Agenturet vide skønsbeføjelser, og at domstolenes prøvelsesret er begrænset til at vedrøre et åbenbart urigtigt skøn eller magtfordrejning.

98 Hvad angår den første juridiske hindring, som Retten har antaget, og som følger af kravene til politikken om spredning af forsyningskilderne, har KLE gjort gældende, at der ikke på lang sigt foreligger en fare for en afhængighed af leveringer fra SNG. Appellanten har bebrejdet Retten, at denne har lagt Kommissionens analyse til grund; Kommissionen har for at godtgøre risikoen for, at Fællesskabet på lang sigt kunne komme i et afhængighedsforhold, anset hele SNG som en enkelt forsyningskilde uden at sondre mellem de meget forskellige produktionskapaciteter i de tidligere USSR-republikker.

99 Appellanten har tilføjet, at Kommissionen har henvist til de aktuelle produktionskapaciteter i SNG-staterne uden at vurdere kapaciteten på lang sigt, selv om den har benyttet disse oplysninger ved vurderingen af Fællesskabets afhængighed af SNG. Ifølge KLE var det desuden forudseeligt, at store lagre i de pågældende lande ville forsvinde i løbet af nogle år, uanset uranforekomsterne og SNG's produktionskapacitet. Eftersom produktionen ifølge Kommissionen i disse lande udgjorde 25% af verdensproduktionen af uran, og denne produktion samtidig udgjorde den øvre grænse for en tilladelig afhængighed af leveringer fra SNG, har Kommissionen foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved at antage, at en enkelt virksomheds overskridelse af denne procentsats for leveringer på lang sigt kunne føre til en utilladelig afhængighed af leveringer fra SNG for hele Fællesskabet.

100 Ifølge appellanten kan der ikke drages den slutning, som Retten har gjort i den anfægtede doms præmis 93, at der består et »strukturelt underskud« i verdensproduktionen af uran i forhold til efterspørgslen. Faktisk har produktionen i Fællesskabet en »underskudsstruktur«, fordi fællesskabsudvindingen af uran er meget begrænset. Uanset spredningspolitikkens berettigelse kan den ikke ændre denne situation, når fordelingen af uranudvindingerne i verden af naturlige årsager ikke henhører under Agenturets »forsyningspolitik«.

101 Appellanten har ligeledes bebrejdet Kommissionen, at denne har taget den omstændighed i betragtning, at appellanten har dækket mere end 150% af sit årlige behov ved at købe materiale fra SNG på spotmarkedet, mens brugerne normalt dækker deres basisbehov ved flerårige kontrakter og deres nøjagtige behov — indtil ca. 10% af deres årlige behov — på spotmarkedet. Denne konstatering, som er gentaget i den anfægtede doms præmis 83, er ikke i overensstemmelse med den kompetencefordeling, som er fastsat i traktaten, og strider mod kontraktfriheden og erhvervsfriheden, som er garanteret i den tyske forfatning og i Fællesskabets retsorden. Der er ikke i nogen bestemmelse i traktatens retssystem fastsat en forpligtelse for virksomhederne til at dække størstedelen af deres behov ved flerårige kontrakter og ikke på spotmarkedet. Varigheden af de kontrakter om leverancer, som parterne har indgået, henhører alene under disses kompetence, selv om Agenturet har en eneret til at indgå eller afvise indgåelsen af sådanne kontrakter. Kommissionens anbringende i præmis 84, hvorefter KLE's forsyning på spotmarkedet, hvor KLE kan have konkurrencemæssigt utilladelige priser og fordele i forhold til deres konkurrenter, udgør en fare for den lige adgang til ressourcer eller en privilegeret stilling efter traktatens artikel 52, stk. 2, litra a), er juridisk upræcis. Også af denne grund bør dommen ophæves.

102 Stadig ifølge appellanten er det ufatteligt, at en erhvervsdrivende inden for rammerne af den frie markedsøkonomi straffes med, at det afvises at indgå langtidskontrakter, fordi appellanten havde forudset udviklingen på markedet bedre end sine konkurrenter.

103 Appellantens argumentation bør forkastes af to grunde.

104 Dels har den til formål at bestride de faktiske omstændigheder, der er blevet konstateret af Retten, og at rejse tvivl om Rettens endelige vurdering af de faktiske omstændigheder og det bevismateriale, der er blevet den forelagt. Desuden er en sådan vurdering ikke undergivet Domstolens kontrol, medmindre beviserne er gengivet forkert, hvilket appellanten hverken har bevist eller påstået.

105 Dels har appellanten ved udelukkende at gentage de anbringender og argumenter, der blev fremsat i første instans, ikke klart angivet, hvilke elementer der anfægtes i den dom, der påstås ophævet, og heller ikke de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand, hvorved artikel 112, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement ikke er blevet overholdt (jf. i denne retning dommen i sagen Deere mod Kommissionen, præmis 18 og 19). Klagepunkterne er derimod i det væsentlige rettet mod Agenturet eller Kommissionen uden henvisning til den anfægtede dom.

106 Da de fremsatte klagepunkter vedrørende Rettens antagelse af en juridisk hindring, der er begrundet i kravene til politikken om spredning af forsyningskilderne uden for Fællesskabet, ligeledes skal forkastes, er det ufornødent at undersøge berettigelsen af de af appellanten påberåbte anbringender, som vedrører andre af Retten antagne juridiske hindringer. De fejl, som den anfægtede dom i denne henseende kunne være behæftet med, ville under alle omstændigheder ikke have nogen indflydelse på dens konklusion, således at de klagepunkter, der henviser hertil, er irrelevante og skal forkastes (jf. navnlig kendelse af 25.3.1996, sag C-137/95 P, SPO m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1611, præmis 47, 48 og 49).

107 Det første anbringende skal følgelig forkastes.

b) Formålene i traktatens artikel 1 og 2

108 KLE har bebrejdet Retten, at denne i præmis 113 i den anfægtede dom har anset SNG under et for en forsyningskilde. Imidlertid kan alene suveræne stater være forsyningskilder. Appellanten har yderligere anført, at spredningen af forsyningskilder ikke er omfattet af de formål, der er fastsat i traktatens artikel 2.

109 Det er i denne henseende tilstrækkeligt at bemærke, at appellanten ikke har fremført noget retligt anbringende, der er tilstrækkeligt præcist og klart, til støtte for sit argument om, at begrebet forsyningskilde udelukkende er begrænset til stater, og ikke en gruppe af stater eller en bestemt region i verden. Tværtimod er der ingen bestemmelser i traktaten, der er til hinder for, at Agenturet eller Kommissionen ved forvaltningen af Fællesskabets forsyningspolitik tager hensyn til et større eller mindre geografisk område end en stat, der betragtes isoleret, særlig når det drejer sig om at fastslå disse forsyningers »oprindelsessted«.

110 Med hensyn til kravene om sikkerhed for og spredning af forsyningskilderne fremgår de direkte af det princip om regelmæssig og ligelig forsyning til alle brugere i Fællesskabet, der er knæsat i traktatens artikel 2, litra d), således som det allerede er blevet konstateret i denne doms præmis 62.

111 Det andet anbringende skal derfor forkastes.

c) Retssikkerhedsprincippet

112 KLE har fremsat et klagepunkt om manglende gennemskuelighed, sammenhæng og forudseelighed i Agenturets adfærd, som dermed unddrages enhver demokratisk kontrol.

113 Appellanten har gjort gældende, at Agenturets afgørelse nr. 1/94 ikke angiver, at kravet om priser i tilknytning til markedspriserne er udledt af artikel 14 i handelsaftalen, med andre ord af en aftale, som er indgået med en stat, der er ophørt med at eksistere, men som Retten imidlertid henviser til i den anfægtede doms præmis 125.

114 Appellanten har gjort gældende, at appellanten ikke kunne være forpligtet af konstateringer, som var blevet foretaget i 1992 af en arbejdsgruppe sammensat af sagkyndige, nedsat inden for rammerne af Det Rådgivende Udvalg for lukkede døre, og hvis konklusioner alene var baseret på produktionsomkostninger i Vesten, som ikke er identiske med priserne i tilknytning til markedspriserne. Det var derfor ifølge appellanten heller ikke til at forudse, at Agenturet ville udlede af den konstatering, der blev foretaget i årsrapporten 1992, og hvorefter importen af naturligt uran fra SNG udgjorde ca. 25% af Fællesskabets effektive behov, at SNG's »nuværende produktionskapacitet på lang sigt« og dennes andel af verdensproduktionen ligeledes ville være 25%. Desuden kunne appellanten ikke forudse, at Agenturet og Kommissionen ikke ville respektere de internationale aftaler, der var indgået med staterne i SNG, hvorefter enhver af disse stater skulle anses for en særskilt forsyningskilde. Eftersom Agenturet tidligere havde indgået kontrakter med KLE og andre brugere til priser, der ikke var »svarende til markedspriserne«, kunne man ikke forledes til at antage, at Agenturet af et internt dokument ville udlede en fuldstændig anderledes »fælles forsyningspolitik«, hvis fastlæggelse Agenturet i øvrigt ikke er beføjet til i medfør af artikel 52, stk. 1.

115 Appellanten har yderligere anført, at selv en erhvervsdrivende, som optræder usædvanligt forsigtigt, ikke kunne forvente, at Agenturet ville anse Fællesskabets forsyningssikkerhed for truet på mellemlang og lang sigt, hvis en lille bruger som

appellanten, der ikke havde indgået langtidskontrakter, årligt dækkede 150% af sine årlige behov på spotmarkedet.

116 Det fremgår af den anfægtede doms præmis 125, at

»...grundlaget for Agenturets standpunkt, nemlig Rådets resolution, som i punkt 5, litra a), andet led, nævner målsætningen om geografisk spredning af Fællesskabets eksterne forsyningskilder, og handelsaftalen, hvis artikel 14 kræver, at priserne er knyttet til markedspriserne, begge er blevet offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*...«

117 Som generaladvokaten har anført i punkt 251 i forslaget til afgørelse, har Retten i præmis 126 gentaget oplysningerne fra Agenturets årsrapport for 1992 om størrelsen af indførslerne af naturligt uran fra SNG og de indgåede leveringskontrakter, om de udbudte priser »... uden forbindelse med de produktionsomkostninger, der var konstateret i Vesten« og om nødvendigheden af, at Kommissionen og Agenturet foretager korrigerende foranstaltninger. Retten har derfor i præmis 127 med rette kunnet konkludere, at »...henset til eksistensen af let tilgængelige informationskilder, der formodes at være kendt af en erhvervsdrivende, som optræder rimelig forsigtigt i denne særegne og velafgrænsede sektor, vil en mangel på transparens ikke med føje kunne påberåbes.«

118 I øvrigt har appellanten ikke klart identificeret de elementer, der kan kritiseres, i den anfægtede dom og har begrænset sig til at fremsætte og behandle argumenter vedrørende faktum uden at tage hensyn til retlige omstændigheder, der ville kunne anfægte Rettens skøn.

119 Det tredje anbringende skal derfor forkastes.

d) Ligebehandlingsforpligtelsen

120 Appellanten har bebrejdet Retten, at den ikke på behørig måde har undersøgt appellantens klagepunkter om tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet.

121 Appellanten har anført, at Agenturet i henhold til traktatens artikel 52, stk. 2, andet led, er forpligtet til ikke gøre nogen forskel mellem brugerne på grund af den anvendelse, disse har til hensigt at gøre af de bestilte leveringer. Agenturets anvendelse af et »internt vurderingskriterium« fører til, at store statslige selskaber får tildelt den samme mængde uran fra SNG-landene som små private, juridisk uafhængige selskaber, hvor førstnævnte bedre og på længere sigt kan gennemføre deres projekter end små virksomheder som appellanten. En sådan adfærd udgør en diskriminerende behandling.

122 Det skal atter bemærkes, at appellanten ikke har præciseret de grunde, hvorefter Rettens godkendelse i den anfægtede doms præmis 132 af Agenturets adfærd, der består i at anvende en tilladelig afhængighedstærskel for hver erhvervsdrivende med henblik på at sikre, at alle de i Fællesskabet etablerede virksomheder har lige adgang til ressourcerne, kan anfægtes ud fra et retligt synspunkt.

123 Det fjerde anbringende skal derfor afvises.

e) Proportionalitetsprincippet

124 Appellanten har bebrejdet Retten, at denne dels har ignoreret, at Agenturet selv har fastsat forsyningspolitikken, hvorved det har overskredet sine beføjelser, uden at have undersøgt de muligheder, der findes i traktatens artikel 65, stk. 2, artikel 70

og 72, dels ikke har fastslået, at den efterfølgende tilknytning af en klausul til kontrakten om leverancer er et alvorligt indgreb i kontraktfriheden, som er beskyttet af Fællesskabets retsorden. Et sådant indgreb skulle være særligt godtgjort under hensyn til proportionalitetsprincippet.

125 Appellanten har gjort gældende, at Agenturet i medfør af traktatens artikel 61, stk. 1, Agenturets vedtægter og reglementets artikel 5a, litra f), alene har kompetence til at indgå eller afvise en kontrakt, som er blevet forelagt, i sin helhed, og ikke til at tilføje en ny klausul. Det er kun traktatens artikel 65, stk. 2, der giver Agenturet ret til at gribe ind i de kontraktmæssige forbindelser for at bestemme leveringernes geografiske oprindelse. Men selv i dette tilfælde kan Agenturet kun gribe ind, hvis det kan sikre brugeren betingelser, der er mindst lige så fordelagtige som dem, der er beskrevet i ordren. En analog anvendelse af artikel 65, stk. 2, kommer ikke på tale, fordi leveringsbetingelserne i denne sag er blevet ændret til skade for kontrahenterne, således at det kun er forpligtelsen i traktatens artikel 61, stk. 1, der kan komme i betragtning. Da der ikke var nogen juridiske eller materielle hindringer for opfyldelsen af kontrakten, var Agenturet forpligtet til at indgå denne kontrakt. I det foreliggende tilfælde, hvor der virkelig havde foreligget en juridisk hindring for indgåelsen af kontrakten, ville Agenturet i medfør af traktatens artikel 61, stk. 1, have været forpligtet til at afvise denne. Ved at indgå kontrakten og knytte en betingelse hertil har Agenturet overskredet sine beføjelser.

126 Det fremgår af den anfægtede doms præmis 92-94, at den fortsatte import af nukleart materiale fra SNG ville kunne bringe kravet om regelmæssig forsyning i fare, hvilket er en vurdering, der ikke er undergivet Domstolens kontrol. I denne henseende har Retten på tilstrækkelig vis godtgjort retmæssigheden af den oprindelsesbetingelse, som Agenturet har fastsat, i forhold til proportionalitetsprincippet, idet Retten har henvist til nødvendigheden af, at Agenturet kan modsætte sig uranindførsler, når disse bringer den geografiske spredning af forsyningskilderne i fare.

127 For så vidt angår anbringendet om Agenturets manglende kompetence til at fastsætte en betingelse for indgåelse af en kontrakt og om, at der ingen hindringer var for dens gennemførelse, henvises der til denne doms præmis 61-64.

128 Som følge heraf skal det femte anbringende, som KLE har fremført, forkastes.

f) Bestemmelserne om kompetencefordeling

129 KLE er af den opfattelse, at Retten har tilsidesat traktatens kompetencefordeling, idet den har anerkendt, at Agenturet har ret til at fastlægge den fælles forsyningspolitik, selv om Agenturet kun har en »notarlignende funktion« og beføjelser, der er rent kommercielle.

130 Det sjette anbringende skal forkastes af de samme grunde, som er anført i denne doms præmis 63 og 91-95.

g) Begrundelsespligten

131 KLE har for det første gjort gældende, at Retten ikke har overholdt begrundelsespligten, således som den skal, idet den ikke har truffet en afgørelse om det klagepunkt, hvorefter Kommissionen ikke havde fastsat et systematisk forhold mellem Agenturets beføjelser og traktaten, og idet den ikke har angivet begrundelsen for, at appellanten skulle være blevet afhængig af leverancer fra SNG, og for, at den i kontrakten aftalte købspris ikke svarede til markedsvilkårene.

132 For det andet forklarer beslutning 94/285 ikke, hvad der skal forstås ved beskyttelse af Fællesskabets interesser »på lang sigt«; beslutningen lader Agenturets »interne vurderingskriterium« svinge mellem 20 og 25%, og anvender ikke dette kriterium i forhold til SNG-landenes produktionskapacitet, men til samtlige leveringer, herunder opbrugningen af gamle lagre.

133 For det tredje har appellanten gjort gældende, at sagen, i modsætning til hvad Retten har fastslået i den anfægtede doms præmis 146, ikke vedrører årsagerne til Agenturets afvisning af at indgå kontrakten, men årsagerne til, at Kommissionen ikke har udøvet den ret, som den tillægges ved traktatens artikel 53, stk. 2.

134 Det led af anbringendet, som vedrører uretmæssigheden af begrundelsen for Kommissionens beslutning 94/285, skal afvises under hensyn til det kriterium, der er udledt af SNG-landenes produktionskapacitet. Denne del af KLE's argumentation er, som Kommissionen og generaladvokaten har anført i punkt 275 i forslaget til afgørelse, rettet mod beslutning 94/285 og angriber ikke den anfægtede dom. Appellantens argumentation vedrører i øvrigt sagens rent faktuelle elementer og indeholder ikke retlige anbringender.

135 Dernæst bemærkes, for så vidt angår den påståede manglende begrundelse for den anfægtede dom, at Retten i præmis 145 har fastslået, at »Kommissionen [i beslutningen lod] forstå, at Agenturet ikke har pligt til at imødekomme ordrer, hvis juridiske eller materielle forhold er til hinder herfor (14. betragtning til beslutning

94/285)«, og at Kommissionen havde påberåbt sig »... traktatens artikel 64 — hvorefter Agenturet i givet fald handler inden for rammerne af aftaler indgået mellem Fællesskabet og et tredjeland ... (21. betragtning)«.

136 Ved klart at henvise til traktatens artikel 64, hvis væsentligste formål er at give Agenturet eneret til — inden for rammerne af aftaler indgået med et tredjeland eller en international organisation — at indgå kontrakter om leverancer, der hidrører fra lande uden for Fællesskabet, har Retten således svaret på anbringendet vedrørende de beføjelser, som traktaten har tillagt det nævnte agentur. Desuden er bemærkningen i den anfægtede dom om juridiske eller materielle hindringer, der ligger til grund for Agenturets beføjelser til at afvise at imødekomme ordrer, en indirekte, men klar henvisning til traktatens artikel 61, der, som det fremgår af denne doms præmis 92, ligeledes finder anvendelse på materialer fra tredjelande.

137 Det bemærkes desuden med hensyn til spørgsmålet, om Retten har taget stilling til grundene til, at Kommissionen havde antaget, at KLE ville blive afhængig af leveringer fra SNG, at Retten ved at opsummere og gentage de væsentligste betragtninger i præamblen til beslutning 94/285 i den anfægtede doms præmis 145 har antaget Kommissionens begrundelse og dermed har afvist appellantens klagepunkter.

138 Det er korrekt, at Retten ikke udtrykkeligt har taget stilling til KLE's anbringende, hvorefter Kommissionen ikke har anført grundene til, at den i kontrakten angivne pris ikke svarede til markedsøkonomiens vilkår eller ikke var knyttet til markedsprisen. Retten har imidlertid i den anfægtede doms præmis 145 henvist til artikel 14 i handelsaftalen, der regulerer vareudvekslingen mellem Fællesskabet og

USSR til priser svarende til markedspriserne. Desuden har Retten i præmis 146 udtalt, at begrundelsen for Kommissionens beslutning, således som det er anført i præmis 145, »... klart og utvetydigt fremlægger de væsentligste grunde til, at man meddelte afslag på at indgå den af appellanten forelagte kontrakt ...«, hvorfor Retten, som generaladvokaten har anført i punkt 279 i forslaget til afgørelse, har kunnet undlade at behandle klagepunktet om prisniveauet særskilt.

139 Det syvende anbringende skal derfor forkastes.

h) Magtfordrejning

140 Appellanten har bebrejdet Retten, at denne ikke har undersøgt, om de foranstaltninger, som Agenturet havde truffet, henhørte under de beføjelser, som er tillagt det i medfør af traktaten, inden den undersøgte, om Agenturet havde brugt sine beføjelser i rette øjemed.

141 Appellanten har gjort gældende, at Retten ved ikke at sondre mellem Agenturet og Kommissionen, da den fastslog, at KLE ikke har bevist, at de begge havde forfulgt et andet mål end at gennemføre forsyningspolitikken, har dækket over den omstændighed, at appellanten med dette anbringende bebrejdede Kommissionen, at denne ikke havde gjort brug af sin vetoret ved Agenturets overskridelse af dets beføjelser, som er tillagt det ved traktatens artikel 53, stk. 1. Ifølge appellanten fremgår det af Agenturets skrivelse af 20. december 1993, som er nævnt i den anfægtede doms præmis 6, at det er beskyttelsen af de vestlige producenter, der har været afgørende for beslutningen, hvilket er en tilsidesættelse af de beføjelser, som Agenturet har i henhold til traktaten. Rettens egne konstateringer gjorde det således muligt at afsløre Agenturets magtfordrejning, som Kommissionen burde have forfulgt.

142 Anbringendet om, at Retten ikke har kontrolleret Agenturets udøvelse af sine beføjelser, skal forkastes. Det er i denne henseende tilstrækkeligt at henvise til den anfægtede doms præmis 85 og 89-106, hvori Retten har udtalt sig om arten og udstrækningen af Agenturets beføjelser samt om retmæssigheden af Kommissionens beslutning under hensyn til disse, særlig ved at undersøge, om de tre hindringer, som Kommissionen havde anført til støtte for oprindelseskravet, var berettigede.

143 Med hensyn til anbringendet om, at Retten ikke har sondret mellem Agenturet og Kommissionen i den del af dommen, der vedrører afvisningen af anbringendet om magtfordrejning, er det tilstrækkeligt at konstatere, at appellanten ikke har fremført nogen retlige anbringender, der kan drage Rettens vurdering, hvorefter appellanten ikke har bevist, at Agenturet og Kommissionen har forfulgt et andet mål end at gennemføre Euratoms forsyningspolitik, i tvivl.

144 Hvad endelig angår Rettens henvisning til Agenturets skrivelse af 20. december 1993 bemærkes, at bortset fra den omstændighed, at den anfægtede doms præmis 149 og 150 på ingen måde tager hensyn til denne skrivelse, har dette argument til formål at drage Rettens vurdering af bevismateriale i tvivl, hvilket ikke kan tilstedes i en appelsag, når argumentet ikke kan føre til, at der fastslås en forkert gengivelse af beviserne.

145 Det ottende anbringende skal følgelig forkastes.

Erstatningspåstanden

146 KLE har gjort gældende, at Retten ved at forkaste erstatningskravet med den begrundelse, at Agenturets adfærd og Kommissionens afvisning af at gøre brug af sin ret ikke er behæftet med fejl, ikke har indset, at annullationspåstandene alene

vedrørte Kommissionens beslutninger. Erstatningspåstanden havde til formål at opnå afhjælpning af den skade, som appellanten har lidt ved Agenturets ulovlige adfærd, hvilket Retten burde have taget stilling til.

147 Som Kommissionen har anført, kan dette anbringende ikke lægges til grund, da Retten i forbindelse med behandlingen af annullationspåstandene vedrørende Kommissionens beslutninger har fastslået, at Agenturets og Kommissionens adfærd har været i overensstemmelse med fællesskabsretten, og Retten har således forudsætningsvis anerkendt, at Agenturets beslutninger var retmæssige.

148 Da hverken Kommissionen eller Agenturet har begået noget ulovligt, skal erstatningskravet forkastes.

149 Det følger af det ovenfor anførte, at de af appellanten til støtte for sin appel fremførte anbringender enten skal afvises eller forkastes. Under disse omstændigheder skal appellen forkastes.

Sagens omkostninger

150 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, som ifølge artikel 118 finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, såfremt der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellanten pålægges at betale sagens omkostninger, og da denne har tabt sagen, pålægges det appellanten at betale appelsagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

1) Appellen forkastes.

2) Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH betaler appelsagens omkostninger.

Jann Edward Wathelet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 22. april 1999.

R. Grass P. Jann

Justitssekretær Formand for Første Afdeling